

mijmering

programma

God had het druk de eerste dagen. Hij schiep hemel en aarde, zon en maan, bloemetjes en bijtjes en tegen het einde van de week de mens. Daarna nam hij rust, om op dag acht pianist Caspar Vos te scheppen. De Caspars Vossen van deze wereld vertegenwoordigen een nieuwe generatie musici. Ze zijn allround, durven zich kwetsbaar op te stellen en weten te communiceren met hun publiek. Ze denken niet in hokjes maar staan voor alles open, het zijn kortom vrije geesten die – onbewust - hun originaliteit koesteren.

Ik hoorde Vos spelen, in een 'programma zonder programma'. 'Luister je anders als je van te voren niet weet wat je gaat horen' vroeg hij zich af. En zoals vaak met geniale ideeën rees ook nu de vraag: waarom heeft niemand dat eerder bedacht! Niet weten wat er komt werkte wat mij betreft fantastisch. Als ik het wel weet, stel ik me in op wat ik verwacht te gaan horen, op de tijdsduur per stuk en van het hele programma, laat ik me leiden door oordelen die ik mijn leven lang heb verzameld en die me weghouden van een onbevangen beleving. Deze avond gebeurde dat allemaal niet en liet ik me noodgedwongen verrassen door wat de pianist me voorzette. Hij bleek ook nog eens een goed verteller, in muziek maar ook in woord. Een schilder ook van warme kleuren, van stillevenen en vergezichten, een dichter die schoonheid wil delen en die zijn publiek na afloop bedankte voor het vertrouwen.

Zoals de vele tegeltjes aan de muur van mijn wijze overbuurman Piet vertellen: van het concert des levens krijgt niemand een program. Ik was er beduusd van hoe anders ik deze programmaloze avond beleefde. En blij te kunnen constateren ik na vele jaren luisteren mijn onbevangenheid niet heb verloren.

Marjolijn Sengers, 12 februari 2017